

Forfatter: Michaëlis, Karin

Titel: BREV TIL: Nansen, Betty FRA: Michaëlis, Karin (19uu-08-29)

Citation: Michaëlis, Karin: "BREV TIL: Nansen, Betty FRA: Michaëlis, Karin (19uu-08-29)", i *Kvindehjærter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 199. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L0021371850000024.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjærter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

29. August.

De fik Ret, Maizia, De fik Ret. Nu er det forbi. Vi tog begge fejl, og vi bøder begge.

Igrunden er jeg saa rolig. Jeg kan ikke rammes mere — ikke af nogen, ikke af noget. Den Bedrøvelse, der er i mig, føles snarere som Træthed efter lang Vandring. Ja, Maizia, jeg er træt.

Vi har begge set Sandheden under Øje og véd, vi er lige hjælpeløse. Om vi bliver sammen eller gaar hver sin Vej, er efter dette uden Betydning. Vi er lænket til hinanden med Baand, som hverken Afstand eller Vilje formaar at bryde.

Ingen af os bærer Skyld for dette. Vi har simpelthen forregnet os, han som jeg. Vi mente at være to, vi er tre
. . . .

— — — —

— — — —

— — — —

s. 200 Det havde regnet hele Formiddagen, men henover Middag brød Solen frem og spændte en mægtig Regnbue over Sophienborg, fra Vest til Øst. Jeg stod just og fandt ud, den vist begyndte ved Fiskedammen og sluttede ved Indkørslen, da jeg saá den pege ned mod Taget paa Skovriderboligen.

Det gav et Stik i mit Hjærte; Vejen hertil gik forbi det tomme Hus. Niels kunde ikke komme udenom det — —
—

Saa besluttede jeg selv at hente ham ved Stationen. Jeg vilde udspionere ham, Maizia, se hans Ansigtsudtryk, naar han kom dér forbi.

Kender De det, naar Tankerne pludselig skiller sig i to Lag, hvoraf det underste er bundløst af Gemenhed . . .
.

Jeg havde gjerne skaaret hans Hjærte ud for at læse, hvad der stod skrevet i det.

Vi sad i Vognen, Haand i Haand, uden at tale. Han saá sig om som i en fremmed Egn — ogsaa for mig blev det hele saa fremmed. Jeg kendte ikke s. 201 mere Sophienborgs Jorder, ikke Fæstegaarden, vi kom forbi.

Uafbrudt som et Penduls Svingning gik Tanken frem og tilbage i mig: Naar han kommer forbi den tomme Bolig Og jeg regnede ud, at kunde han end beherske sit Ansigt, vilde Haanden som jeg holdt, dog forraade hans Følelse.

Derfor slap jeg den ikke, skønt han prøvede at drage den til sig.

Mod min Vilje, vel sagtens fordi han kun tænkte paa det, mindedes jeg ifjor, naar vi var tre, og hun ønskede at køre »til Verdens Ende«. Hun sad altid i Midten — hun var jo saa tynd — med én under hver Arm, »for vi hører jo sammen, vi tre«, og skiftevis lænede hun Hovedet mod min og Niels' Skulder.

Med ét syntes jeg, Vognen var altfor uhyggelig stor til os to.

Niels Haand rystede ikke, da vi kørte forbi Skovriderboligen, men den slappedes som paa et Menneske, der har udstridt. Han havde glemt mig, hans Blik var ligesom brustent. Saa tog han sig sammen — jeg maatte ikke se, hvor han led.

s. 202 Smilende konverserede vi hinanden Resten af Vejen, og ved Bordet. Og bagefter, da vi blev ene, spurgte Niels, om jeg kunde tilgive ham, og jeg svarede, at jeg havde intet at tilgive. Han talte om hende med Foragt. Hans Følelser for hende var slukte og kunde aldrig genopstaa. Han havde været blind, nu var han seende.

Jeg forstod godt, han sagde det ikke blot for at hjælpe mig — det var ham en Livsbetingelse at tvinge sig ind i den Tro, at saaledes var det.

Vi gik rundt i Stuerne, Arm i Arm. Tavsheden følte dobbelt, nu vi var to. Saadan maa det være i et Hjem, hvor det eneste Barn bliver sygt og dør.

Medens vi talte om alt andet og om os selv, og hvor godt det var at være sammen igen, tænkte vi kun paa hendes kvidrende lyse Stemme, hendes lille Latter og Lyden af hendes lette Trin.

Jeg har talt ud med Niels. Han gør sig ingen falske Forhaabninger om at glemme — endmindre om at faa hende tilbage.

Michaëlis, Karin, *Kvindehjerter*,

s. 203 Heller ikke ønsker han det. Han vilde jo gerne glemme, hvis det kom an paa Viljen. Men hun er i ham, hun er i alle Blodets Draaber

Maizia, der har i denne Tid været Øjeblikke, hvor jeg syntes, jeg paa min Fod kunde gaa Vejen til hende og trygle hende om at vende tilbage til Niels. Det var Frelsen for hans Sjæl, den eneste. Men jeg smykker ikke paa mig selv, jeg véd jo, at kom hun, vilde jeg ønske hende Døden

Vi gik nede i Parken. Der var saa stille om os. Jeg ønskede, en Fugl dog vilde bryde Stilheden. Da hørte vi langt borte, nede fra Avlsgaarden, et Barn græde. Det gøs i Niels.

Siden røbede han for mig, det havde været hans Hjertes dybeste Længsel at faa et Barn med hende

Undertiden har jeg jo tænkt, at hvis vi havde Børn, vilde dette ikke være sket. Men Maizia . . . Niels har aldrig længtes efter at faa et Barn med mig!

— — —

s. 204 Vi blev ved at gaa, vistnok om den samme Plet. Det var som i Schweiz, blot gaa og gaa . . ind i Natten, ud af Natten . . . gaa, gaa, gaa

Og det var mig, der skrev til Dem, at jeg længtes som en Brud efter sin Brudgom

Jeg stod ved det aabne Vindu i Taarnet, i Oldemors Stue — under mig var hans Vindu aabent, og jeg hørte ham trække Vejret som en Støn. Hele Natten stod vi der, hver ved sit Vindu — jeg vovede knap at aande, han maatte ikke vide, jeg belurede ham.

— — —

— — —

Der er gaaet fem Uger, som aldrig kan komme igen. Fattige Trøst.

Vi undgaar hinanden, vi frygter hinanden, men er vi sammen, lader vi som intet.

Vi har »talt ud«, det er ikke det, der er i Vejen. Vi har grædt sammen og talt om Tiden »der jævner og udsletter« — men vi véd begge, det for os er haabløst forbi, og vi gør os ingen Illusioner. Hun er her — som en Død lever hun iblandt os, s. 205 usynligt men tilstede i alt. Og en Død kan ikke dræbes.

Gamle Grüner tog mig i Skole forleden, han vil, vi skal rejse. Verden er stor og smuk, siger han. Ham kan jeg ikke svare: — Sandt nok, Verden er stor og smuk, men Menneskene skal se den to og to, og vi er tre, der skal rejse sammen — og tre er aldrig godt. Sagde jeg det, vilde Manden tro, jeg havde taget Skade paa min Forstand.

Jeg synes — det er vel Indbildning kun — at Luften her i Stuerne er bleven klam og raa som i de Huse, der bygges i fugtige Somre. Sandheden er, vi formaar ikke at bebo Sophienborg.

Det er Nat, og det er stille. De, Maizia, er det eneste Menneske, jeg udenfor Niels, nu og da tænker paa. Jeg tænker: Naar kommer den Stund, da Marie Louise Demidchov knuses mod en af de Tilfældigheder, der behersker hendes Liv. Ogsaa De er bleven tavs. Betyder det Lykke eller Sorg?

s. 206 Jeg har, en sidste Gang, aabnet min Sjæl for Dem — nu skrues den til som Kistelaaget om den Døde.

Betzy Berner.